

Naslov izvirnika: Robert A. Laidlaw THE REASON WHY
<http://www.biblebelievers.com/the-reason-why.html>

Prevod: Barbara Hojkar Šavli

Lektoriranje: Omerzel, k. d.

Priprava besedila: Marjan Šavli, marjan.savli@gmail.com

Fotografija na naslovnici: Fer Nando

Založnik: Marjan Šavli in Barbara Hojkar Šavli, Mestni trg 11, Škofja Loka

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-285.2

LAIDLAW, Robert A.

Razlog zakaj / Robert A. Laidlaw ; [prevod Barbara Hojkar Šavli]. - Škofja Loka :
[samoza.] M. Šavli in B. Hojkar Šavli, 2023

Prevod dela: The reason why
ISBN 978-961-93087-9-0
COBISS.SI-ID 161052163

BREZPLAČEN IZVOD – NI ZA PRODAJO

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz

- Svetega pisma Kralja Jakoba (SloKJV).

Knjiga je objavljena na spletni strani:

- https://github.com/msavli/Razlog_zakaj

RAZLOG ZAKAJ

Robert A. Laidlaw

Prevod posvečam svoji materi in očetu, bratu in vsem, ki jim je ali jim še bo dano spoznati resnico. Za vse, ki boste brali to knjižico, pa prosim Očeta vsakega Očetovstva na nebu in na zemlji, naj vam odpre oči za resnico v imenu Jezusa Kristusa.

Hvala.

Barbara Hojkar Šavli

Zastonj ste prejeli, zastonj dajte naprej!

Kazalo

Razlog zakaj.....	1
Nekatera osnovna vprašanja.....	2
Dokazovanje Boga.....	3
Prvi razlog.....	4
Verjeti je videti!.....	5
Razkritje Boga.....	6
Knjiga knjig.....	7
Božje merilo.....	8
Vsi so grešili.....	9
Jezus Kristus: Božji Sin?.....	10
Nova stvaritev v Kristusu.....	11
Iskrenost ni dovolj.....	12
Mnogo poti k Bogu?.....	13
Imamo dolg, ki ga je treba plačati.....	14
Jezus je vse poplačal.....	15
Popolna žrtev.....	16
Toda vsi niso rešeni.....	17
Skrivnost izbrisane greha.....	18
Ljudje, ne lutke.....	19
Namen Božje ljubezni.....	20
Trdni temelj vere.....	21
Kazen za greh je smrt.....	22
Pekel nima izhoda.....	23
Kristus, naša zamenjava.....	24
Križ naša slava.....	25
Nobene pravičnejše ponudbe.....	26
Dokončano je!.....	27
Resnična razlika.....	28
Zadeve srca.....	29
Fantastična ljubezen.....	30
Storjen v greh za nas.....	31
Sprejetje Kristusa za Gospoda.....	32

Vojak, pripeljan h Gospodu.....	33
Pojdite in povejte.....	34
O pisatelju.....	35
Življenjepis.....	36

Razlog zakaj

Predstavljajte si, da mladenič pošlje svoji zaročenki diamantni prstan, za katerega je plačal 10.000 dolarjev in ga položil v škatlico, ki jo je draguljar priložil zastonj. Kako razočaran bi bil, če bi mu ona čez nekaj dni, ko bi jo srečal, rekla: «Dragi, škatlica, ki si mi jo zadnjič poslal, je zares ljubka. Da bi zanjo posebno poskrbela, obljubim, da jo bom hranila zavito na varnem, tako da se ji ne bo pripetilo nič hudega.»

Pravzaprav smešno, kajne. Vendar je to prav tako neumno od moža in žene, da zapravljata ves svoj čas in misli za svoje telo, ki je posoda, vsebujoča resnično osebnost, dušo, za katero nam pravi Sveto pismo, da bo trajala dolgo po tem, ko bodo naša telesa razpadla v prah. Duša je neskončne vrednosti. Longfellow jo je izrazil takole:

Ne povejte mi v žalostnih številkah,
življenje ni nič drugega kot prazne sanje,
ker mrtva je duša, ki dremlje,
in stvari niso to, kar se zde.
Življenje je resnično, življenje je resno
in grob ni njegov namen.
Prah si ti in v prah se povrneš,
za dušo ni bilo spregovorjeno.

Resnično ta izjava ni bila izrečena o duši, ker v Marku 8,36 sam naš Gospod sprašuje: «Kajti kaj bo koristilo človeku, če bo pridobil cel svet, izgubil pa svojo lastno dušo?» Torej, po Kristusovi oceni je človeška duša nekaj neprimerljivo vrednejšega, kot je ves svet.

Nekatera osnovna vprašanja

Z vami bi rad razpravljajal o nekaterih izmed osnovnih vprašanj, ki se nanašajo na vaše najdragocenejše imetje, na vašo dušo. Na primer:

Ali Bog obstaja?

Ali je Sveto pismo resnično?

Ali je človek odgovoren?

Ali obstaja Božje odpuščanje?

To so nekatera od vprašanj, ki najbolj begajo tiste, ki resno razmišljajo o prihodnosti.

Kako lahko vem, da Bog obstaja?

Imam naravno prepričanje, da Bog obstaja. Ne glede na to, koliko se je moj um v preteklosti trudil proizvesti razloge, ki bi dokazali, da Njega ni, ali kako močno sem si želel verjeti, da Boga ni, se je tisti »tihi, šibki glas« vedno znova vračal k meni, prav tako kot prihaja k vam v tišini resnejših trenutkov v življenju. Da, vedel sem, da je, vsaj kar se mene tiče, Bog bil. In ko sem gledal druge, sem spoznal, da so mnogi iskali Boga, išoč v religiji, da bi utišali isti glas, ki je govoril v meni.

Resnično, obstajajo ljudje, ki ne verjamejo v Boga. Toda zame so težave nevere v Boga večje kot težave vere. Da bi verjel, da je mrtva stvar brez pomoči ustvarila um, ta um pa je ustvaril zavest, in da je kaos naključja ustvaril kozmos reda, kot ga vidimo v naravi, se ne zdi kot vera, temveč kliče po lahkovernosti.

Dokazovanje Boga

Predsednik Združenja znanstvenikov New Yorka je nekoč podal osem razlogov, zakaj je on verjel, da Bog je. Prvi je bil tale: vzemite 10 identičnih kovancev in jih označite z 1 do 10. Dajte jih v svoj žep. Sedaj izvlecite enega. Možnost, da boste dobili številko 1, je $1 : 10$. Sedaj ga vrnite v žep, in povprečna možnost, da bo številka 2 sledila številki 1, ni $1 : 10$, temveč $1 : 100$. Z vsakim kovancem, ki ga boste izvlekli, bo tveganje pomnoženo z 10, tako da je verjetnost, da bi številki 9 sledila 10, $1 : 10,000.000.000$ ali ena proti 10 milijard. To se mi je zdelo tako neverjetno, da sem takoj vzel svinčnik in papir ter zelo hitro odkril, da ima prav. Poskusite sami.

Zato George Gallup, ameriški statistik, pravi: »Boga bi lahko dokazal statistično. Vzemimo samo človeško telo – verjetnost, da bi se vse funkcije kar tako zgodile, je statistično nesmiselna.«

Zagotovo ne bi noben človek želel s premislekom osnovati svoje večne prihodnosti na »statističnem nesmislu«? Morda zato Sveto pismo v Psalmu 14,1 pravi: »Bedak je rekel v svojem srcu: »Ni Boga.««

Prvi razlog

Recimo, da stojimo na letališču in gledamo veliko letalo, ki pravkar pristaja. Rečem vam: «Veliko ljudi misli, da je to letalo rezultat skrbno narejenih načrtov nekoga, toda jaz vem bolje. Resnično ni bilo na delu sploh nobene inteligence. Nekako nenavadno je kovina kar prišla iz zemlje in se oblikovala v ravne kose. In potem so ti kovinski kosi počasi začeli rasti skupaj ter oblikovati trup in krila in rep. Potem so po dolgem času na pravem mestu počasi zrasli motorji in nekega dne je prišlo mimo nekaj ljudi, in odkrili so letalo, končano in pripravljeno na polet.»

Verjetno bi menili, da sem znorel, in se pomaknili v množici naprej, da bi se izognili mojemu nesmiselnemu čvekanju. Zakaj? Veste, da mora biti oblikovalec, kjer je izdelek, in ker ste videli druge izdelke človeškega uma, kot je dotično letalo, ste prepričani, da je bil načrtovan s človeškim razumom in zgrajen s človeško spretnostjo.

In vendar so visoko izobraženi, izšolani ljudje, ki nam govore, da je celotno vesolje nastalo po naključju, da v resnici ni bilo v njem na delu višje inteligence. Trdijo, da ne vedo za Boga, temveč za naravo.

Na drugi strani je mnogo razumnih ljudi, ki verjamejo, da je Bog nadnaraven, to je, da medtem ko On razodeva svoj obstoj v naravi (da so njeni zakoni in principi izraz Njegove moči in modrosti), je On sam večji kot univerzum. Toda vse, kar nam ateisti lahko ponudijo, je uganka izdelka brez oblikovalca, stvaritve brez Stvarnika ali učinka brez vzroka.

Vsak razumen človek v naravi verjame v množice vzrokov in učinkov, vsak učinek postane vzrok nekega drugega učinka. Sprejetje tega dejstva človeka logično prisili, da prizna, da mora imeti vsaka množica neki začetek. Nikoli ne bi moglo biti prvega učinka, če ne bi bilo Prvega vzroka. Ta Prvi vzrok je zame Bog Stvarnik.

Verjeti je videti!

Čeprav je človek odkril veliko zakonov, ki vladajo električnemu toku, ga celo največji znanstveniki ne morejo resnično definirati. In zakaj potem verjamemo, da obstaja? Zato, ker vidimo manifestacije njegovega obstoja v naših domovih, v industriji in na ulicah. Čeprav ne vem, od kod je Bog prišel, moram verjeti, da On obstaja, ker vidim Njegove manifestacije vsepovsod okoli sebe.

Dr. Wernher von Braun, direktor razvoja pri Nasi in razvojni inženir rakete, ki je poslala v orbito prvi ameriški satelit, pravi:

Videti je, da v našem modernem svetu mnogi ljudje čutijo, da zaradi našega hitrega znanstvenega razvoja postajajo take stvari, kot je religiozna vera, zastarele ali staromodne. Oni se sprašujejo, zakaj bi morali biti zadovoljni s tem, da nekaj 'verjamejo', če nam pa znanost pravi, da 'vemo' toliko stvari. Preprost odgovor na to trditev je, da smo danes soočeni z veliko več skrivnostmi narave kot takrat, ko se je doba znanstvenega razsvetljenja začela. Z vsakim pojasnjenim vprašanjem se znanosti takoj zastavijo vsaj tri nova vprašanja.

Odgovori kažejo na to, da vse tako dobro urejeno in popolno ustvarjeno, kot sta naša Zemlja in vesolje, mora imeti Stvarnika, Glavnega Oblikovalca. Vse, kar je tako urejeno, tako popolno, tako natančno uravnoteženo, tako veličastno, kot je ta stvaritev, je lahko produkt edinole Božanske zamisli.«

Pokojni profesor Edwin Conklin, priznani biolog, je zelo primerno dejal: »Težko vprašanje tega, da življenje izvira iz naključja, je primerljivo z verjetnostjo, da bi bil Chamberjev slovar rezultat eksplozije v tiskarni.«

Razkritje Boga

Bog obstaja, ne glede na to, ali se ljudje odločijo verjeti vanj ali ne. Razlog, zakaj mnogi ljudje ne verjamejo v Boga, ni to, da bi bilo razumsko nemogoče verjeti v Boga, ampak raje zato, ker vera v Boga prisili razumnega človeka, da se sooči z dejstvom, da je on odgovoren takemu Bogu. Mnogi ljudje tega niso pripravljeni storiti. Večina tistih, ki se zatekajo v ateizem (brezbožnost) ali agnosticizem (filozofska smer, ki uči, da se temeljnih resnic sveta ne more spoznati), dela to zaradi tega, ker je to najlažji pobeg od krute realnosti, da je človek odgovoren svojemu Stvarniku. Pri tem običajno ne gre toliko za »ne morem verjeti«, temveč za »nočem verjeti«.

Poznam samo dva načina, po katerih se lahko spozna Božji namen in oseba Boga. Prvič, obstaja postopek vzroka. Kot vam lahko na primer dober detektiv pove mnogo stvari o mojih sposobnostih, navadah in značaju zgolj s proučevanjem nečesa, kar sem naredil ali kako sem ravnal, toliko lahko izvemo o Bogu s pazljivim proučevanjem univerzuma, dela Njegovih rok.

Toda detektiv, ki proučuje samo tisto, kar naredim, nikoli ne more reči, da me pozna. On lahko spozna nekaj stvari o meni, toda preden lahko reče, da me pozna, se mora zgoditi postopek razkritja: jaz moram z njim komunicirati. Moram mu povedati, kaj razmišljam, kako čutim in kaj hočem storiti. To samorazkritje je mogoče v razgovoru, pisanju ali kako drugače. Samo tako postane zanj mogoče, da me spozna. Prav tako, če je Bog kadarkoli lahko spoznan in Njegove misli, želje in nameni zaznani, mora On prevzeti pobudo in narediti vsaj delno razkritje samega Sebe človeku.

Knjiga knjig

Od vseh mogočih knjig na tem svetu obstaja samo ena, ki se razglaša kot neposredno razkritje od Boga in nam govori o Njem in o Njegovem namenu za nas. Ta knjiga je Sveto pismo. Sveto pismo je knjiga tolikšne pomembnosti, da je zagotovo vredna pazljivega proučevanja. Torej je po nasvetu Francisa Bacona (angleškega filozofa, 1561–1626, ki je rekel: «Niti sprejeti niti zavrniti, temveč pretehtati in presoditi»)¹ ne bomo sprejeli ali ovrgli, temveč bomo k tej knjigi pristopili z njenimi nenavadnimi trditvami, da bi jo pretehtali in presodili.

Če bi hoteli biti pošteni do sebe in Svetega pisma, bi ga morali prebrati. Tako kot sodnik ne sme presoditi, ko napol sliši primer, tudi mi ne smemo. Raje naj bi, tako kot sodnik, primerjali dokaze prič ter pretehtali in proučili vsako dejanje, da bi poiskali njegov najgloblji pomen, kot pa sprejeli njegov navidezni pomen. Zagotovo pomembnost trditev Svetega pisma opravičuje potreben čas za proučitev njegovih 66 knjig, ki so bile napisane po najmanj 40 različnih avtorjih (od njih so bili nekateri bolj, nekateri pa manj izobraženi – nekateri so bili kralji, drugi poljedelci, tretji zdravniki ...). Nastajalo je tekom 1600 let, na krajih, ki so medsebojno oddaljeni kot Babilon v Aziji in Rim v Evropi. Zaradi tako raznovrstnega avtorstva bi pričakoval, da boš našel raznotero zbirko nasprotujočih si izjav. Njena enotnost je zato še posebno pretresljiva, ker je vsak prispevek dopolnitev preostalih.

Po moji presoji te celotne zadeve mi počasi resnica 2. Petrovega pisma 1,21 postane gotovost. Ni bilo druge razumne razlage kakor da bi »sveti Božji možje govorili *kakor bi bili* spodbujeni s Svetim Duhom.« To prepričanje je bilo potrjeno, ko sem bral prerokbo za prerokbo v Stari zavezi, ki so se izpolnile do črke natančno čez stotine let. Na primer Izaija v poglavju 53 napove Kristusovo smrt s popolno natančnostjo, 700 let pred Njegovim križanjem! Da, težave,

1 Dodala prevajalka po knjigi »Razlog zakaj« Roberta A. Laidlaw.

če bi dvomil o Svetem pismu, so se mi zdele veliko večje, kot če bi vanj verjel. Problemi so bili vsi na strani nevere!

Božje merilo

Sprejetje Svetega pisma me je soočilo z resno težavo, ker Sveto pismo postavlja merilo pravičnosti, ki ga nisem dosegal. Naglaša, da je vse, kar ne ustreza temu merilu, greh. In ko sem se spomnil, da Bog pozna vsako tvojo skrivno misel, samo precenite se ob merilu iz Evangelija po Mateju 22,37-38: »Ljubil boš Gospoda, svojega Boga, z vsem svojim srcem in z vso svojo dušo in z vsem svojim mišljenjem. To je prva in največja zapoved.«

Soočen s takim merilom, ali lahko trdiš, da si živel po njem vse svoje življenje? Ali si postavil Boga v vsem na prvo mesto? Noben človek iskreno ne more trditi, da je tako popoln. V vsakem iskrenem srcu odzvanjajo besede iz pisma Rimljanom 3,10 in 3,23: »Nobenega pravičnega ni, niti enega ni ... kajti vsi so grešili in niso dosegli Božje slave.« Vsi so bili neuspešni pri doseganju Božjega merila.

Mlad mož me je nekoč vprašal: »Ali misliš, da je pošteno od Boga, da postavi merilo svetosti tako visoko, da ga ne moremo doseči, in nas potem sodi, ker ga nismo mogli doseči?«

Odgovoril sem: »Bog ni postavil svojevoljnega standarda svetosti, kot postavi funkcionar svojevoljni standard o višini svojih telesnih stražarjev. V takem primeru ima mož lahko vse druge odlike, toda če je samo za palec nižji, je izključen.

Bog v resnici sploh ni postavil standarda: On je standard. On je absolutna svetost, in da bi ohranil Svoj lastni značaj, On mora ostati absolutno svet v vsem svojem ravnanju s človekom, ohranjati to merilo ne glede na velikanske posledice, ki jih lahko ima za obe strani, zase in za nas.«

Vsi so grešili

Moja vest in moj zdravi razum sta me prisilila priznati, da nisem mogel izpolniti Božjega merila absolutne svetosti in da sem zato v njegovih očeh grešnik.

Ob priznanju, da sem grešil, je prišla Božja obsodba v Ezekielu 18,4: »Duša, ki greši, ta bo umrla.«

To se mi je zazdelo takole: zakon v Veliki Britaniji pravi, da morajo vsi voziti po levi strani ceste, medtem ko v New Yorku cestnoprometno pravilo zahteva, da se voznik drži desne strani. Sedaj si zamislimo, da vozim po Londonu in se držim desne strani. Ko me privedejo pred sodnika, rečem: »To je smešno, v Združenih državah nam je dovoljeno voziti po desni.«

»Tebi ni sojeno po zakonih, ki veljajo v Ameriki,« mi odgovori. »Ni pomembno, kakšni so lahko zakoni v drugih državah, ti bi se moral ukvarjati samo z zakoni, ki te sodijo tukaj, kjer si.«

Podobno sem bil izgubljen, kar se tiče Božjega merila, ker je Božje merilo edino, po katerem naj bi bil sojen v večnosti. Bil sem brezupno izgubljen. Začel sem spoznavati, da sploh ni bilo pomembno, kaj sem sam mislil ali kaj so mi povedali prijatelji. Sodba bo slonela na tem, kar je rekel Bog, ne na tem, kar mi pravijo prijatelji. Še več, ker smo po Božji presoji vsi grešili, je bilo brez pomena iskati pomoč pri drugih ljudeh, ker so bili vsi pod isto obsodbo kot jaz.

Jezus Kristus: Božji Sin?

Toda to isto Sveto pismo, ki mi je povedalo o mojem grehu, mi je povedalo tudi o Jezusu Kristusu, ki je o sebi trdil, da je Sin Boga (Janez 1,14, 1,34 3,35-36, 5,19-30, 6,31-47 ...)².

Če je Jezus Kristus Božji sin, potem smo lahko resnično gotovi o rešitvi; toda soočeni smo s težavo: Ali je Jezus Kristus resnično Božji Sin? On bi lahko bil edino eden od treh – Božji Sin, prevarant ali pošten človek, ki je sam v zablodi. Toda najdemo ga, ko srečuje nekatere od najbistrejših ljudi svojega časa, ki so bili poslani namenoma, da bi ga ujeli v Njegovih besedah. On jih je tako utišal, da si niso drznili, da bi Njemu postavili še kaj vprašanj (Matej 22,46).³ In ko mi sami presodimo modrost Njegovih izjav z razumskega stališča, jasno vidimo, da On sam ni bil v nikakršni zablodi.

Je bila potem Njegova modrost tako velika, da jo je On uporabljal, da bi ljudi zavedel? Ali ste kdaj slišali o mladeniču, ki se je družil s sleparji in lopovi in zaradi take družbe postal plemenit, čist in pošten? Ne! Priznajte, da niste slišali o takem primeru; toda sam poznam mladeniča, ki je bil po sprejetju Kristusa v svoje življenje vzdignjen iz najpodlejših želja do najplemenitejše osebnosti. Preprosto ne morem verjeti, da bi sprejetje prevaranta v življenje nekoga to življenje lahko spremenilo na bolje.

Nekoč sem nekoga slišal, da je rekel: »Jezusu Kristusu dolgujem, da lahko hodim po ulici z vzdignjeno glavo in nosim svoja ramena plečato po svetu. Njemu dolgujem, da lahko pogledam v obraz čisti ženi in poštenemu človeku stisnem roko.«

2 Dodala prevajalka.

3 In noben človek mu ni bil zmožen odgovoriti besede niti se mu noben *človek* od tega dne dalje ni drznil zastaviti še več *vprašanj*. (Mt 22,46)

Nova stvaritev v Kristusu

Sklicujem se na mnenje vsega civiliziranega sveta, da je bil Jezus Kristus vsaj dober človek. Če verjamemo pričevanjem, da je bil pošten človek, in če je On bil pošten, je On moral biti to, kar je trdil, da je, Božji Sin, poslan, da položi Njegovo brezgrešno življenje namesto tvojega in mojega grešnega.

Vodilni iz različnih poklicev so o Jezusu Kristusu povedali tole:

Senator Združenih držav Mark O' Hatfield pričuje: »Spoznal sem, da sem 31 let živel zase, in se odločil, da hočem preostanek svojega življenja živeti samo za Jezusa Kristusa. Prosil sem Boga, naj mi oprostí moje sebično življenje in naj On živi moje življenje. Hoja za Jezusom Kristusom je bila izkušnja vedno večjega izziva, pustolovščine in sreče. Življenje predanega krščanskega življenja je resnično zadovoljstvo, ker mi je dalo resničen smisel in smer s tem, da ne služim sebi, temveč Jezusu Kristusu.«

Robert E. (Bob) Richards, bivša olimpijska zvezda v teku, je rekel: »Edini razlog za to, da treniram, je v tem, da pričujem mladim vsega sveta, da Jezus Kristus lahko reši iz greha in da je nekdo lahko kristjan in se še vedno odlikuje v dobrih, kreativnih stvareh. Mladi ljudje bi morali spoznati, da je Bog sprostíl ogromno duhovno moč, ko je Jezus Kristus umrl na Golgoti.«

Upokojeni general William K. Harrison, bivši visoki delegat skupnega poveljništva Združenih narodov v Koreji in kasneje vrhovni poveljnik karibskega poveljništva, je zapisal: »Čudovito je verovati v Gospoda Jezusa Kristusa in izredno sem hvaležen, da me je Bog milostno privedel do rešilne vere v Kristusa. Bog daje nam, ki verujemo v Kristusa, dnevno osebno izkušnjo, kar je prepričljiv dokaz realnosti novega življenja v Kristusu.«

Znanstvenik Francis Collins, vodja projekta človeškega genoma, avtor knjige Govorica Boga, ki je 1978 leta sprejel Kristusa za

svojega Rešitelja, je zapisal: »Bog Svetega pisma je tudi Bog genoma, Njega lahko častimo v katedrali ali v laboratoriju.«⁴

Iskrenost ni dovolj

Toda ne prosim vas, da bi sprejeli Njega za svojega, kajti lahko bi mi ugovarjali: čeprav je verjetno, da je Sveto pismo resnično, ali niso verjetni tudi alternativni pogledi? Zakaj ne bi bili razumni in tudi te podvrgli poštenemu preizkusu?

Ko sem povedal svoje prepričanje prijatelju, je odgovoril: »Prav imaš, toda tudi jaz imam prav, čeprav stvari ne vidim tako kot ti. Meni se zdi, da ni tako pomembno, kaj kdo veruje, dokler je le iskren v svojem prepričanju.«

Preizkusimo to izjavo. Nekega lepega nedeljskega jutra je moj sosed rekel svoji ženi in družini: »Pojdimo z avtom na piknik.« Ko je vozil proti severu, je prišel do prehoda čez železniško progo in iskreno prepričan, da v nedeljo zjutraj ne bo vlakov, nameraval prečkati prehod. Bil je ubit na mestu, sin je imel zlomljeno roko in njegova hčerka je bila mesece v mavcu. Ali ga je njegovo iskreno prepričanje rešilo? Ne, ni ga.

Poznam sestro, ki je med nočno izmeno dala bolniku zdravilo, za katero je bila iskreno prepričana, da je pravo. Toda bila je v zmoti, in v 20 minutah je bil njen pacient mrtev kljub strašnim naporom, da bi ga rešili.

Seveda potrebujemo iskrenost, toda iskreno moramo verjeti v resnico, ne v pomote. Dejansko, biti iskreno prepričan o pomoti, je lahko pravzaprav sredstvo prevare in nas na koncu uniči.

4 Odstavek dodala prevajalka, vir: National Geographic, februar 2007.

Mnogo poti k Bogu?

Sveto pismo ne pusti nobenega prostora za dvom. V Janezu 14,6 Kristus pravi: »Jaz sem pot, resnica in življenje; nihče ne pride k Očetu, razen po meni.« V Apostolskih delih 4,12 je izjava: «Niti ni rešitve duš v nikomer drugem, kajti pod nebom med ljudmi ni dano drugega imena, s katerim moremo biti rešeni.» Če lahko v nebesa pridete kakorkoli drugače, boste skozi vso večnost priča dejstvu, da je Jezus Kristus lažno govoril, ker je On že rekel, da druge poti ni. Toda ker On daje polni dokaz, da je resnično Božji Sin, ali ni neumnost poskušati priti k Bogu po kakršnikoli drugi poti kot skozi Kristusa samega, ki trdi, da je po Bogu določena pot?

Pravi razlog za to, da hočemo kakšno drugo pot, je zaradi tega, ker je pot križa ponižujoča pot, in mi smo v srcu ponosni. Toda spomnimo se, da je bila pot križa ponižujoča tudi za Kristusa, kot beremo v Filipljanih 2,5-8:

»V vas naj bo to mišljenje, ki je bilo tudi v Kristusu Jezusu, ki je, četudi v Božji podobi, mislil, da ni rop, da bi bil enak z Bogom; temveč je samega sebe naredil brez slôvesa in si privzel obliko služabnika in bil narejen po človeški podobnosti; in po videzu zaznan kakor moški, je samega sebe ponižal in postal pokoren do smrti, celó smrti na križu.«

Vsi argumenti za »mnogo poti k Bogu« ne bodo potrebni, če sprejmemo, da je Jezus Bog, kar Pismo znova in znova potrjuje. Jezus je rekel v Janezu 14,9-10: »Kdor je videl mene, je videl Očeta ... Ne verjameš, da sem jaz v Očetu in Oče v meni?«

Imamo dolg, ki ga je treba plačati

Nekateri ljudje so predlagali, da je vse, kar človek mora narediti, iskrena sprememba, delati bolje v prihodnje, in tako preživeti skozi slabosti. To naj bi človeka naredilo primerneга za nebesa. Toda ali bo to uspelo?

Predpostavimo, da gre upravitelj nekega podjetja k svojemu računovodju in odkrije, da njegovo podjetje dolguje 50.000 dolarjev proizvajalcem in drugim trgovcem. Pravi: »Napiši pisma vsem tem ljudem in jim povej, da se ne bomo obremenjevali s preteklostjo, da smo v knjigah obrnili na nove strani, toda v prihodnje obljublamo, da bomo plačali 100 centov za dolar v vseh prihodnjih poslih in od tega trenutka živeli po najvišjih merilih poslovne etike.«

Računovodja bi si mislil, da se je njegovemu delodajalcu zmešalo, in bi odklonil ponuditi upnikom tak predlog. In vendar na tisoče drugače razumnih ljudi poskuša priti v nebesa s prav takšno ponudbo, ponujajo, da bodo izpolnili svoje obveznosti do Boga v prihodnje, toda v celoti zavračajo skrb glede preteklosti. In vendar v Pridigarju 3,15 beremo: »Bog zahteva to, kar je minilo.« Celo če bi predpostavili, da nekako lahko začnemo živeti popolnoma brežhibno življenje – ki ni nič boljše od tega, kar bi morali narediti, toda ki je za nas zagotovo nemogoče – saj smo še vedno grešniki.

Jezus je vse poplačal

Božja pravičnost zahteva, da se vsak račun iz preteklosti šteje za neporavnanega, dokler ni plačan do zadnjega centa in ni zadoščeno vsaki zahtevi po pravici. Morilec lahko prikrije svoj greh in živi življenje vzornega meščana deset let po svojem zločinu, toda ko je odkrit, ga človeški zakon obsodi na smrt. Čeprav deset let ni nikogar umoril – ga še vedno obsodi kot morilca.

Da bi zakrili pretekle grehe, misli, besede ali dejanja s tem, kar se zdi kot popolnoma brežhibno življenje, nas v očeh Njega, ki sta mu preteklost in prihodnost odkrita kot sedanjost, še vedno ohranja kot grešnike. Glede na Božje merilo svetosti smo mi vsi grešili in ta greh moramo prinesiti na plan in z njim pravično ravnati.

Vsak izmed nas potrebuje nekoga, ki lahko razčisti knjige. Sveto pismo trdi, da je Jezus Kristus edini, ki je lahko plačal kazen za nas. »Kajti če smo bili s smrtjo njegovega Sina pobotani k Bogu...« (Rimljanom 5,10). Da, Gospod Jezus Kristus se je odrekel svojemu življenju namesto našega, da bi mi lahko odšli svobodni. Naš pretekli greh je poplačan in Bog, proti kateremu smo grešili, nam je dal Njegovo priznanico, ki prikazuje Njegovo zadovoljstvo z dokončanim delom Kristusa na križu in da ga je On obudil od mrtvih. Kristus, ki je bil nekoč križan, je sedaj naš živeči Odrešenik. On je umrl, da bi nas rešil pred kaznijo za greh, in sedaj živi, da bi nas osvobodil iz moči greha!

Popolna žrtev

Toda zakaj je Kristus moral umreti? Ali nas ne bi mogel rešiti brez tega? Ljudje so prelomili Božjo postavo in kazen je bila smrt. Kako bi nas lahko Kristus pravično osvobodil, ne da bi plačal našo polno kazen? Ali ne vidite, da če bi On plačal karkoli, kar je manj od polne cene, bi se mi še vedno morali soočiti s sodbo? Toda očitno je, da nas zakon, ki smo ga prelomili, ne more več soditi, ker je On umrl.

Sveto pismo pravi v Rimljanih 8,1: »Torej sedaj ni **nobene obsodbe** tem, ki so **v Kristusu Jezusu**.«

Nekoč se je ob neki priliki nedokončan sodni primer raztegnil na naslednji dan in porotniki so bili, kot je običajna praksa, da ne bi karkoli zunanega moglo vplivati nanje, čez noč zadržani pod stražo. Ko je naslednje jutro prišel na sodišče, je sodnik nagovoril poroto in rekel: »Gospodje, primer je opuščen: zapornik je bil poklican na višje sodišče.« Obtoženi je ponoči umrl v svoji celici in ni imelo smisla nadaljevati primera, kajti zakon ne more soditi nekoga, ki je mrtev.

Še enkrat, če je človek koga umoril, bo obsojen na smrt, toda če je umoril šest ljudi, bo še vedno samo obsojen na smrt, ker je to najvišja kazen, ki jo zakon predvideva. Ne glede na to, kakšni so lahko grehi človeka, zakon ne pozna višje kazni, kot je odvzeti njegovo življenje.

Zato ni pomembno, da so v mojem življenju grehi, ki sem jih že davno pozabil. Nobenega od njih se ne bojim, ker imam prepričanje, da je Gospod Jezus Kristus, moj Namestnik, pretrpel najvišjo kazen, ki jo zakon predvideva zame, in me tako popolnoma osvobodil pred vsemi zakonskimi predpostavkami proti meni, velikimi in majhnimi.

Toda vsi niso rešeni

Na osnovi veličine žrtve Jezusa Kristusa so nekateri predlagali, da če je Kristus umrl za vse, moramo biti rešeni vsi. Toda tega Bog ne pravi. Pravi, da je rešitev za vse, in ne, da so vsi rešeni.

Tukaj je ilustracija. V enem od naših velikih mest je zelo mrzla zima in brezposelnost je zelo razširjena, veliko jih je v strašni stiski. Občinske oblasti zagotovijo zastonj obroke. Na cesti srečaš ubožca, ki pravi, da je prestradan. Seveda ga vprašaš, ali ne verjame obvestilom, ki so objavljeni vsepovsod po mestu, da je zastonj zagotovljeno dovolj hrane za vse.

»Da,« odgovori, »verjamem, da je to na splošno resnica, toda še vedno sem lačen.«

Poveš mu, da bo verjetno ostal lačen kljub ukrepom, če ne bo osebno jedel in pil od tega, kar je zagotovljeno za vse.

Prav tako so rešeni samo tisti, ki osebno sprejmejo Kristusa in verjamejo, da je umrl namesto njih, čeprav smrt Kristusa zagotavlja rešitev za vsakega, ki to hoče. Kristusa moram vzeti za svojega Odrešenika, sicer mi Njegova smrt ne bo nič koristila – tako kot bi človek lahko umrl od žeje poleg vodnega izvira, če ne bi hotel narediti potoka, ki daje življenje, za svojega s tem, da bi sam iz njega pil.

Skrivnost izbrisanega greha

Nekateri ljudje še vedno postavljajo vprašanje: Kako je lahko eno življenje Gospoda Jezusa Kristusa zamenjava za življenja tolikih, da Bog ponuja rešitev vsakomur, ki položi svojo vero v Kristusa?

To se zdi pošteno vprašanje – računski problem, ki ga lahko demonstriramo na papirju. Kristus je bil manifestacija Boga v mesu – Božanskost v človeškosti – tako da je življenje, ki ga je On dal, neskončno življenje, ki lahko poteši potrebe kateregakoli števila končnih življenj. Vzemite si list papirja in zapišite vsa velika števila, ki si jih lahko zamislite – milijon ali več – in jih seštejte. Sedaj ko imate veliko številko, jo pomnožite z 10 ali 100 – z milijon, če želite. Napolnite liste papirja s ponovnim množenjem, in po tem imate še vedno končno število, število, ki ima na sebi postavljene meje – začetek in konec, ne glede na to, kako daleč se razteza. Ne, s seštevanjem končnih stvari skupaj noben človek ni bil sposoben narediti nekaj, kar je neskončno. Neskončno življenje Kristusa, darovano za grešnike, je več kot zadostno, da reši vse, ki sprejmejo Njega kot tistega, ki je umrl zanje.

Toda kako je Kristus lahko trpel za moje grehe, če pa še niso bili storjeni do pred več kot 1900 leti po tem, ko je On umrl? Sprva je to za razumskega človeka težava, toda bolj ko si razumski, hitreje boš videl rešitev. Bog je vseveden, to pomeni, On pozna vse stvari, in Bog je večni. V 2 Mz 3,14 Bog samemu sebi pravi »JAZ SEM, KI SEM« (sedanjik), in Kristus pravi v Janezu 8,58 »Preden je bil Abraham, JAZ SEM« (sedanjik). Z drugimi besedami, nekomu, ki ve vse in je večni, je vse, kot bi bilo, ne preteklost, ne prihodnost, ampak ena sama večna sedanjost. Dogodki, ki se bodo zgodili čez 2000 let, morajo biti Njemu tako jasni kot dogodki, ki so se zgodili pred 2000 leti, in oboji morajo Bogu nujno biti tako jasni kot dogodki, ki se dogajajo ta trenutek.

Ljudje, ne lutke

Toda zakaj ni Bog ustvaril človeka tako, da ne bi mogel biti neposlušen Njegovi volji in tako ne bi mogel grešiti? Tako vprašanje je, kot bi vprašali, zakaj Bog ne potegne ukrivljene ravne črte ali kvadratnega kroga oziroma naredi neko stvar popolnoma črno in belo hkrati. Človek je bitje z močjo razumske odločitve, tako da se vprašanje pravzaprav glasi: Zakaj ni Bog naredil bitja z močjo razumskega odločanja in vendar hkrati tudi brez moči razumskega odločanja?

Če bi jaz sam imel moč hipnotiziranja, bi lahko hipnotiziral svoja dva sinova in ju tako oropal moči razumskega odločanja. Potem bi lahko rekel: »Usedita se na tista dva stola, dokler se ne vrnem« – »Vstanita in jejta« – »Nehajta jesti« – »Poljubita me za lahko noč« – in brezčutne roke bi se ovile okrog mojega vratu in brezizrazne ustnice bi se dotaknile mojih. Imel bi takojšnjo in popolno ubogljivost na vsak svoj ukaz, toda ali bi v tem našel zadovoljstvo? Ne!

Hočem fanta s svobodno voljo, ki sta sposobna neposlušnosti, toda ki voljno izbereta izpolnjevati moje napotke, ki so produkt moje ljubezni do njiju in so dani v njuno lastno dobro. Ne morem sprejeti, da bi bil Bog, ki polaga te želje v moje in vaše srce, zadovoljen s čim manjšim, kot je On sam.

Bog ne želi lutk, ki skačejo v nakazani smeri glede na žico, ki je potegnjena, niti ne želi robotov v obliki človeka, ki mehanično in absolutno ubogajo Njegovo voljo, kot to delajo planeti, ki se vrtijo skozi vesolje. Bog lahko najde zadovoljstvo v ničemur manj, kot je spontana ljubezen naših src in naše odločitve s svobodno voljo, da bomo ravnali tako, da to veseli in časti Njega. Toda očitno je, da nam ta ista moč svobodnega delovanja omogoča, da mu kljubujemo in ga sramotimo, če se tako odločimo.

Namen Božje ljubezni

Človek je resnično čudovito bitje, visoko nad živalskimi stvaritvami okoli sebe. Tam ni »manjkajočega člana«. Toda med človeka in najrazvitejše živali je postavljen velik prepad, ker je Bog dal človeku strašno moč, biti sposoben Bogu reči tako ne kot učinkoviti da. Ali vas v vaše lastno dobro lahko vprašam, kateri odgovor dajete Bogu sedaj, ko berete to knjižico?

Zakaj je Bogu toliko do tega našega malega sveta v primerjavi z ogromnim prostranstvom mogočnega vesolja?

Pomislite na naš lastni sončni sistem, s planetom Neptunom, 30-krat tako daleč od Sonca kot naša Zemlja, tako da je potrebno 164 zemeljskih let, da dobimo eno Neptunovo leto, in na drugi strani, sonca s planeti, ki se vrtijo okrog njih, kot se naš sončni sistem vrti okrog Sonca! Kakšnega pomena je lahko Zemlja Bogu in koliko manjšega pomena je lahko šele človek?

To je rekel astronom, ko je vera njegove mladosti izginjala – to je zanj naredil teleskop. Ogromna prostranstva neba so ga oropala vere v Boga njegove matere, ker kako dolgo bi se Bog lahko ukvarjal s človekom, ki je v primerjavi s tem manjši od drobca peska?

Toda njegova žeja po znanju mu ni dala počitka. Nebo je bilo za proučevanje na razpolago samo ponoči; kako naj porabi proste ure dneva? Zakaj ne bi vzel mikroskopa? In glej! Pod njegovimi nogami so se mu odprli svetovi – svetovi, ki so bili tako čudoviti kot tisti zgoraj, in počasi se je njegova vera vrnila. Da, Bog, ki se je lahko posvečal tako drobnim podrobnostim, kot je narediti kapljico vode, da vrvi od miniaturnega življenja, bo gotovo zainteresiran za človeka, najvišjo obliko v svojem stvarstvu. Mož je našel ravnotežje namesto pristranskosti, in ravnotežje ga je pripeljalo nazaj k Bogu. Torej je bila v Janezu 3,16 vendarle resnica.

Trdni temelj vere

Toda ali je vera logična? Da, logična je. Napaka je misliti, da vera nasprotuje razumu. Vera in razum gresta skupaj z roko v roki, toda vera gre naprej, ko razum ne more niti koraka dlje. Tako tudi razum precej zavisi od vere, ker brez znanja je razumnost nemogoča, in znanje je precej stvar vere v človeško pričevanje. Na primer, verjamem, da bo strihnin, ki ga damo v zadostni količini, zastrupil človeka, toda tega poskusa nikoli nisem videl v praksi. In vendar imam tako vero v zapisano pričevanje človeka, da ne bi za nič na svetu vzel večje količine strihnina.

Če boš pozorno preveril, boš spoznal, da je večina stvari, ki jih veš, stvar vere v človeško pričevanje, zapisano ali izgovorjeno, ker ti jih nisi sam potrdil. Torej, če smo sprejeli pričevanje človeka o drugih stvareh, ali ne boste sprejeli pričevanja tisočev kristjanov, ko trdijo, da so preizkusili stvari, zapisane v Božji besedi, in so dokazali, da so resnične?

Ljudje ne bodo verjeli, ne zaradi pomanjkanja prepričljivih dokazov Božje moči, temveč zaradi zakrknjenosti svojih src. Spomnite se na trmoglavost faraona v Eksodusu (Druga Mojzesova knjiga). Mogočna dejanja Boga, storjena po Mojzesu, so zgolj utrdila faraonovo vztrajanje v neveri. Še bolj presenetljiva in obžalovanja vredna je bila nevera otrok Izraela v puščavi. Še celo razdelitev Rdečega morja in uničenje faraonove vojske – še vedno sveže v njihovih umih – ni mogla zaustaviti njihovega upora proti Bogu in Mojzesu.

Naša vera ne temelji na predpostavkah ali ugibanjih, temveč na besedah in dejanjih večno živečega Kristusa, ki vlada na višavah in se bo kmalu vrnil, da sodi neverni svet. Zato trdno držite priznanje svoje vere brez nestanovitnosti, dokler On ne pride!

Kazen za greh je smrt

Toda zakaj bi moral Bog soditi, da moji grehi zaslužijo smrt? Ne morem odgovoriti na to, toda predlagal bi, da zaradi Njegove neskončne svetosti noben greh ne more obstati v Njegovi navzočnosti.

V nekaterih primitivnih ljudstvih lahko plemenski poglavar svojo ženo pretepe do smrti zaradi manjšega izzivanja, ne da bi izgubil trohico ugleda pri svojem ljudstvu. Enako dejanje bi v naši deželi moralo biti plačano s smrtjo morilca. Dejanje je v obeh deželah enako, toda v eni ni obsojanja, v drugi sledi hitro povračilo. Razlika je preprosto posledica naše prosvetljenosti. Če bi greh, ki v primitivnih deželah velja za malenkost, v naši deželi človeka stal izgube življenja, premislite, kakšen mora biti neki drug greh, ki se nam dozdeva kot nič, v očeh neskončno svetega Boga – »da je Bog svetloba in v njem sploh ni nobene teme« (1 Janez 1,5).

Lahko, da je pravično, toda ali je milostno od Boga, da zavrača sprejeti nas vse v nebesa, celo če zavrnemo Kristusa kot nosilca naših grehov? Da, oboje, pravično in milostno. Ali bi bilo prijazno, če bi premestili ubogega raztrganega berača v lesk čudovite plesne dvorane? Ali ne bi on naredil vsega, kar bi mogel, da bi se zatekel v temne ulice? Tam bi bil neskončno bolj srečen. Ali bi bilo prijazno in milostno od Boga, če bi privedel človeka v njegovih grehih v sveto luč nebes, če je ta človek zavrnil Božjo ponudbo o edini očiščujoči moči, kar jo je? Če vi in jaz ne bi želeli, da bi naši prijatelji videli notranjost naših misli sedaj in prebrali vse misli, ki so kadarkoli tam bile (in merila naših prijateljev morda niso nič višja kot naša lastna), kako bi bilo stati pred Bogom, čigar absolutna svetost bi odkrila naše grehe v vsej njihovi strašnosti?

Pekel nima izhoda

Razodetje 6,16 nam pove o občutkih tistih, ki zavračajo sprejeti Jezusa Kristusa kot svojega odrešenika in vztrajajo na poti proti večnosti v svojih grehih. Klicali bodo goram in skalovju, naj pade na njih in jih skrije »pred obrazom njega, ki sedi na prestolu«. In vendar je to navzočnost istega Kristusa, ki bo naredila nebesa za tiste, ki so sprejeli Njega kot Odrešenika in Gospoda.

Ali vidite nesmiselnost govorjenja o tem, da bi nas Bog vse vzel v nebesa – nebesa so stanje in prav tako kraj. Navzočnost Gospoda Jezusa Kristusa bo pomenila nebesa tistim, ki so očiščeni svojih grehov, medtem ko bi ta ista navzočnost pomenila pekel skrušenosti v srcih vseh, ki naj bi, še vedno v svojih grehih, stali v neskončni luči Njegove svetosti. Bodimo čisto razumski – ali bi lahko bili resnično srečni v navzočnosti Njega, čigar ljubezen ste zavrnili in čigar velikanske žrtve niste imeli za vredno, da bi jo sprejeli?

Kristus, naša zamenjava

Preudarili smo razumske dokaze, da Bog obstaja in da je On razodel v Svetem pismu Svoje svete zahteve do mož in žena. Pokazali smo: »kajti vsi so grešili in niso dosegli Božje slave« (Rimljanom 3,23). Soočeni smo bili z Jezusom Kristusom, Božjim Sinom, ki je prišel na to zemljo umret za grehe ljudi. Preudarili smo tudi številne ugovore ljudi, ki imajo drugačne misli o Božjem načrtu za odrešitev. In sedaj bomo premislili modrost in čudež Božjega načrta odrešitve za grešne ljudi. Z eno besedo, to je odrešitev z zamenjavo.

Božja ljubezen bi grešnikom oprostila, toda Božja pravičnost je to odpuščanje preprečila. Božja pravičnost bi grešnika sodila, toda Božja ljubezen je sodbo zadrževala. Kako spraviti Njegovo neločljivo zvezano pravičnost z Njegovo naravo osnovne ljubezni, je bil problem, ki ga ne bi mogel rešiti noben človeški filozof, toda Božja modrost in milost sta našli njuno najvišjo izraznost v rešitvi – namestniško trpljenje in smrt Boga Sina.

»Toda«, bi lahko kdo ugovarjal, »ali Krščanstvo ne pade prav v svojem temelju s tem, ko osnuje vse na zamenjavi?« Zamenjava ne bo zdržala razumske preiskave. Ta daje, da Kristus, Nedolžni, nosi kaznen za krive, in tako spusti krivega na svobodo. To diametralno nasprotuje naši osnovni misli o pravici, ker verjamemo, da bi pravica morala ščititi nedolžnega in prinesiti polno kaznen krivemu.

Križ naša slava

Toda pogledjte Božjo popolno pravico in popolno milost, razodeto pri križu. Tam On ne vzame nedolžnega in ga prisili, da bi nosil kazen krivega. Bog ravna kot sodnik v tej zgodbi: dokumentirano je, da se je od dveh mladih mož, ki sta skupaj študirala pravo, eden povzpел do sedeža sodnika, medtem ko se je drugi vdal pijači in svoje življenje zapravljal. Ob neki priložnosti je bil ta ubogi tovariš pripeljan pred svojega bivšega kolega, obtožen zločina, in odvetniki, ki so bili vpleteni, so se spraševali, kakšno pravico bo sodnik prisodil v tako preizkušajočih okoliščinah. Na njihovo presenečenje je obsodil svojega bivšega kolega na najstrožjo kazen, ki jo je zakon dopuščal, nato pa sam plačal globo in prijatelja osvobodil.

Bog, proti komur smo mi grešili, se je v pravičnosti usedel na Njegov sodni prestol in dosodil najstrožjo kazen, kar jo je lahko – obsodbo na smrt nad grešnikom. Nato je, v svoji milosti, On stopil s Svojega prestola in v osebi Svojega Sina prevzel mesto grešnika, Sam je nosil celotno kazen, kajti v 2. pismu Korinčanom 5,19 nam pravi, da je »Bog bil v Kristusu« – ne skozi Kristusa, temveč v Kristusu – in »svet pobotal s seboj«.

Nobene pravičnejše ponudbe

Bog Oče, Bog Sin in Bog Sveti Duh so en Bog. Isti Bog, proti kateremu smo grešili, je podal sodbo, plačal kazen in nam sedaj ponuja popolno in brezplačno oproščenje, ki temelji na absolutni pravičnosti. Zato piše apostol Pavel v Rimljanom 1,16-17: »Kajti ne sramujem se Kristusovega evangelija, kajti ta je Božja moč za rešitev duš vsakemu, ki veruje ... Kajti v njem se razodeva Božja pravičnost.« Tudi sam lahko rečem, da se ne sramujem Evangelija Kristusa, ker resnično ni človeka, ki bi lahko našel pomanjkljivost v pravičnosti, ki jo Bog ponuja človeku. To je pravičnost, ki jo lahko imate sedaj, v tem trenutku, če jo hočete sprejeti.

Toda ali je sprejetje Kristusa za mojega Odrešenika vse, kar je potrebno, da me reši za vso večnost? Da. Priznam, da se zdi prav zaradi te preprostosti vse to težko dojemljivo. Toda če dolgujem 500 dolarjev in nimam ničesar, s čimer bi lahko plačal, in dolg plača zame prijatelj in mi da priznanico, mi o tem ni treba več skrbeti. Odkrito lahko pogledam svojemu upniku v obraz, ker držim njegovo podpisano priznanico. Ko je Jezus Kristus dal Svoje življenje namesto mene, je On rekel: «Dokončano je,» kar pomeni, da je delo odkupitve dokončano, in Bog je dal meni Njegovo priznanico. Zagotovilo, da je bil On zadovoljen s Kristusovim končanim delom, je, da je On (Bog) obudil Kristusa od mrtvih na tretji dan.

Dokončano je!

Ko sprejmeš od Kristusa Njegovo pravičnost kot poročno oblačilo, je popolno in dovršeno. Temu ne moreš dodati svoje lastne pravičnosti, ki je kot umazana razcapana obleka.

»Toda tega ne morem razumeti,« je rekel neki pohišteni mizar, ko mu je prijatelj to poskušal razložiti. Končno je prijatelju padla na um misel. Vzel je v roko oblič in se delal, kot bi hotel

z njim pooblati površino čudovito poliranega stola, ki je stal v bližini.

»Stoj!« je zavpil pohišteni mizar. »Ali ne vidiš, da je dokončan? Preprosto uničil ga boš, če boš uporabil oblič na njem!«

»Zakaj,« je odgovoril njegov prijatelj, »prav to je tisto, kar sem ti hotel pokazati o Kristusovem delu odkupitve. Ko je On dal Svoje življenje zate, je bilo dokončano, in če skušaš kaj dodati temu dokončanemu delu, ga lahko samo uničiš. Samo sprejmi ga takega, kot je – Njegovo življenje za tvoje, in prost boš.« Kot blisk je pohišteni mizar spregledal in sprejel Jezusa Kristusa v svoje življenje kot svojega Odrešenika.

Resnična razlika

»Toda,« pravi nekdo, »še nekaj je, kar me bega. Poznam uglajenega, kulturnega in izobraženega gospoda, ki ni kristjan in vendar to sam odločno izjavlja, in poznam tudi nekoga, ki je precej surov in preprost človek, ki je kristjan in ki na različne načine kaže svojo resnično vero. Ali mi hočeš povedati, da je Bogu bolj všeč nekulturen in preprost človek preprosto zato, ker je sprejel in priznal Kristusa za svojega Odrešenika?«

To vprašanje nastane zaradi zmede v mišljenju. Kristjan se od nekristjana ne razlikuje po stopnji; on se razlikuje v zvrsti, prav tako kot razlika med diamantom in zeljem ni po stopnji, ampak v zvrsti. Eden je poliran in drugi je surov, toda eden je mrtev in drugi je živ, in zato prvi nima tistega, kar ima drugi – življenja – v kakršnikoli stopnji, in taka je razlika, ki jo je Bog postavil med kristjana in nekristjana.

Tukaj je ena izmed mnogih takih izjav, ki jih On daje v Njegovi Besedi. Prvo Janezovo pismo 5,11-12: »In to je zapis, da nam je Bog dal večno življenje in to življenje je v njegovem Sinu. Kdor ima Sina, ima življenje; kdor *pa* nima Božjega Sina, nima življenja.« Torej, življenjsko in nadvse pomembno vprašanje za vsakega od nas postane: ne, ali sem uglajen ali čudaški, temveč, ali sem v očeh Boga živ ali mrtev? Ali sem sprejel vstalega Božjega Sina, ki mi prinaša življenje od zgoraj, življenje Boga, ki se mu v Svetem pismu pravi večno življenje? Ali nisem sprejel Njega, in me Bog zato šteje med tiste, ki »nimajo življenja?«

Zadeve srca

Toda kako lahko sprejemem Gospoda Jezusa Kristusa za svojega Rešitelja? Če vem, da sem glede na Efežane 2,1: »mrtvi v prestopkih in grehih«; če verjamem, da je Jezus Kristus dal svoje življenje namesto mene in da imam sedaj s sprejetjem Njega kot mojega Rešitelja lahko večno odrešenje, ali mi lahko sprejetje teh dejstev hladno, avtomatično da večno življenje? Prav gotovo ne!

Bogat mož izgubi vse svoje premoženje, in ker ne želi žrtvovati svojega položaja v družbi, se dogovori, da bo dal roko svoje hčerke bogatemu možu, ki ga ona prezira. Najprej ga brez ovinkov zavrne, toda ko ji njen oče pokaže koristnost poroke, da je to njegovo edino upanje, da bi bil rešen pred popolnim siromaštvom, ona privoli in gre skozi poročni obred. Glede na zakon tiste dežele postane bogataševa žena. Toda ali je njeno srce resnično njegovo? Sigurno ne!

Sedaj to vidite, ali ne? Ko hočeta mož in žena resnično postati eno, morata ljubiti s takšno ljubeznijo, da sprejmeta drug drugega v najskritejše kotičke svojih src, tako globoko, da v polnosti ne moreta izraziti v besedah vse tisto, kar čutita.

Mi vsi imamo najnotranjše kotičke naših bitij, ki so nam sveti, kjer vladajo čustva, ki jih nihče drug ne bi mogel razumeti. Jezus Kristus, Božji Sin, zaradi Svoje ljubezni do nas, uveljavlja pravico, da vstopi tja. On noče nobenega drugega mesta v naših življenjih. Ljubezen, ki jo je On pokazal do nas, Njega pooblašča za to mesto. Ali bom to odklonil?

Ko pomislim na to, da je bila Kristusova ljubezen do mene tako velika, da je On zapustil slavo Svojega Očeta in prišel na zemljo, da bi umrl namesto mene in mi podaril večno življenje, se moje srce omehča pred Njim.

Če bi bolan in nemočen ležal v goreči stavbi in bi prijatelj pohitel vanjo, da me reši in pri tem sam dobi kritične opekline in brazgotine po obrazu in rokah, ali me ne bi moje srce pritegnilo k njemu? Bog ve, da bi me!

Fantastična ljubezen

In sedaj sem iz oči v oči soočen s svojim Rešiteljem. Vidim Njega, kako trpi na vrtu Getsemani v pričakovanju Njegove smrti na križu za mene. Vidim ga v Pilatovi sodni dvorani; vojaki ga mučijo, zasmehujejo Njega, ko mu kličejo: »Pozdravljen, kralj Judov!« Vidim jih, ko Njega kronajo s trnovo krono. Iz sodbe ga, vsega oblitega s krvjo in pokritega z ranami, peljejo na Golgoto, kjer mu zabijejo žeblje skozi Njegove roke in Njegove noge. Ko je nato On povzdignjen, da bi umrl med dvema tatovoma, se ljudje zberejo, da bi Njega zasmehovali in žalili, čeprav On izliva svoje življenje zanje, da bi jih odkupil. Potem začnjam razumeti, kaj požrtovalna ljubezen resnično pomeni, ko ga slišim klicati: »Oče, odpusti jim; kajti ne vedo, kaj delajo.«

Toda celo če bi se lahko sočutno vživeli v fizične bolečine Kristusa, dokler nam ne bi solze lile po naših licih, in to bi bilo vse, bi še vedno bedno zgrešili doumeti resnični pomen križa. V 2. pismu Korinčanom 5,21 beremo, da je On (Bog) storil Njega (Kristusa), ki ni poznal greha, da bi postal greh za nas. »Pridite z menoj, prosim vas, s sklonjeno glavo in ponižnega srca, in naj vsi skupaj, če lahko, vstopimo v duševne bolečine Kristusa Sina, in Boga Očeta, ko je ta Sveti, ki se mu je greh gnusil, kot bi se nam gnusila gobavost: »storjen v greh za nas.«

Preudarite v svojih srcih Božjo fantastično ljubezen, ki se je izlila za upornike, kot smo vi in jaz. Prikličite si besede Isaaca Wattsa:

Poglejte iz Njegove glave, Njegovih rok in Njegovih stopal,

Bridkost in ljubezen spajajoče tečeta navzdol!

Sta se sestali že kdajkoli takšna bridkost in ljubezen,

Ali je sestavljalo trnje tako bogato krono?

Storjen v greh za nas

Če velja, da višji ko je razvoj fizičnega organizma, večja je zmožnost za bolečino, potem velja tudi da višje ko je razvit moralni značaj, večja je zmožnost za duševne bolečine.

Ali ste kdaj slišali o spoštovanja vrednem starejšem poštenjaku, upravičeno ponosnim na svoje častitljivo ime – človek, ki bi si dal raje odsekati desnico, kot da bi jo uporabil za to, da bi storil nečastno dejanje? Njegov sin in dedič je zablodil s poti kreposti in v pijanskem pretepu nekoga umoril. In starejši človek ne hodi več vzravnano, njegova glava je sklonjena od sramu in kmalu njegove duševne bolečine privedejo njegovo sivo glavo od bridkosti v grob. Če bi bilo mogoče (in mogoče je celo za nas, da občutimo sramoto večjega greha, kot smo ga vajeni), pomislite, kakšen mora biti greh v vsej svoji grozotnosti absolutno svetemu Bogu! Sedaj razumemo, zakaj se na vrtu Getsemani Kristus v gnusu obrne stran od greha in v agoniji duše kliče: »O moj Oče, če je to mogoče, naj gre ta čaša mimo mene, vendar ne kakor jaz hočem, temveč kakor *hočeš* ti« (Matej 26,39). Vendar tej prošnji v agoniji z Getsemanija navkljub je: »Kajti Bog je tako ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina« – »Kajti njega, ki ni poznal greha, je zaradi nas storil, *da postane* greh« – »da se kdorkoli veruje vanj, ne bo pogubil, temveč bo imel večno življenje« (Janez 3,16; 2 Korinčanom 5,21).

Sprejetje Kristusa za Gospoda

Molitev: »O Bog, ne morem razumeti skrivnosti vsega tega. Ne morem razumeti, zakaj je Tebi toliko mar zame, da si poslal Jezusa Kristusa, da bi nosil kazen mojih grehov. Toda z vsem mojim pomanjkljivim razumevanjem sem pripravljen in se izročam Tebi, popolnoma. Zaupam v dejstvo Njegove smrti za mene in v obljubo, ki si jo Ti naredil v Janezu 3,16, da: »kdorkoli veruje vanj, se ne bo pogubil, temveč bo imel večno življenje.«

Prav tako kot ti prepuščaš skrivnost električnega toka inženirjem in sprejemaš koristi svetlobe za sebe, tako pusti skrivnost odrešenja Bogu in sprejmi neskončne koristi osebnega Rešitelja zase. Izroči se Njemu ta trenutek – On hoče priti v tvoje življenje. Izgovori na glas in to tudi resno misli:

»Jaz sem Tvoj(-a), Gospod Jezus; predajam Tebi telo, dušo in duha, in Ti si moj. Pred Bogom, ki pozna najgloblje skrivnosti mojega srca, sprejemam Jezusa Kristusa v moje življenje kot mojega Rešitelja in Gospoda. Predajam se popolnoma Njemu in Njemu samemu. Na podlagi veljave Njegove lastne zapisane Besede v Janezu 5,24 vem, da imam večno življenje, ker tam On pravi: »Resnično, resnično, povem vam: »Kdor sliši mojo besedo in veruje vanj, ki me je poslal, ima večno življenje in ne bo prišel v obsodbo, temveč je iz smrti prešel v življenje.« Ob prihodu v Božjo družino si bom na vso moč prizadeval kot sinovski otrok, da bom dnevno bral in premišljeval Božjo besedo in da se bom pogovarjal s svojim Nebeškim Očetom v vsakodnevni komunikaciji. To je moja iskrena želja, tako mi Bog pomagaj.«

Vojak, pripeljan h Gospodu

Iskal sem način, da bi mladega vojaka privedel do tega, da bi sprejel Gospoda Jezusa Kristusa, toda kot večina ljudi se je on skušal izogniti bistvene stvari z obljubo: "»Premislil bom.«

»Harry,« sem rekel, »naj ti to ponazorim. Ponoči si s fanti zunaj na izvidnici sovražnikove postojanke. In na poti nazaj te hudo ranijo. Drugi vojak se ustavi za dovolj dolgo, da te pobere in odnese nazaj do tvojih lastnih vrst in pri tem sam dobi dva strela v hrbet. Oba odpeljejo v bolnišnico in ob skrbni negi sta iztrgana iz samih čeljusti smrti.

Čez dva meseca zdravnik privede ubovega tovariša, ki hudo šepa in se premika z očitno bolečino. Ustavita se ob tvoji postelji, in zdravnik reče: »Harry, rad bi ti predstavil Billa Smitha, moža, ki je tvegaj svoje življenje, da bi te rešil.« Ti prekrižaš roke in rečeš: »Nisem prepričan, da ga želim spoznati. Premislil bom.« In sedaj, saj ne bi tega rekel, kajne? Zgrabil bi njegovo roko in mu poskušal povedati nekaj o hvaležnosti, ki jo čutiš.

Rad bi ti predstavil Gospoda Jezusa Kristusa, človeka, ki ni tvegaj Svojega življenja, temveč ga je žrtvoval, da bi te rešil, in ti predlagaš, da bi obrnil hrbet Njemu in rekel: »Premislil bom.«

»Ne«, je rekel, »sprejel ga bom.« Skupaj sva pokleknila, medtem ko je rekel Gospodu, da on ta trenutek sprejema Njega kot svojega osebnega Rešitelja.

Pojdite in povejte

In sedaj za zadnjo točko, najpomembnejšo točko, če odprete svoja Sveta pisma pri Rimljanom 10,9-11, boste brali: »da če boš s svojimi usti priznal Gospoda Jezusa in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen. Kajti s srcem človek veruje v pravičnost, z usti pa je narejeno priznanje v rešitev duše. Kajti pismo pravi: ‚Kdorkoli veruje vanj, ne bo osramočen.‘«

Vi pravite, da ste sprejeli Kristusa; pojdite in povejte drugemu, naj vas ne bo sram priznati Njega. Zakaj bi vas bilo sram? Recimo, da bi padel s pomola in se poškodoval tako, da ne bi mogel plavati. In delavec, ki bi delal na tovorni ladji s premogom, bi skočil v vodo in me rešil. Če bi me čez mesec dni videli, kako hodim vzdolž glavne ulice in vidim prav tistega delavca vsega umazanega od premogovega prahu, ki prihaja iz nasprotne smeri; in videli bi, da sem ga najprej opazil, toda namenoma sem se obrnil in zazrl v izložbeno okno, tako da se mi ne bi bilo treba ustaviti in pozdraviti. Kaj bi si mislili o meni?

Izjavili ste, da verjamete, da je Gospod Jezus Kristus dal Svoje življenje, da bi vas rešil. Prišle bodo okoliščine, ko boste srečali Njega iz oči v oči v navzočnosti tistih, ki Njega prezirajo. Ali vas bo sram in boste pogledali vstran ali boste Njega počastili v obeh, besedi in dejanju kot svojega Gospoda in Rešitelja? Če ste zares sprejeli Njega, ga morate in hočete priznati.

O pisatelju

Robert A. Laidlaw (1885 – 1971) ni bil duhovnik ali teolog. Bil je poslovnež iz Aucklanda na Novi Zelandiji. Ustanovil je veliko podjetje za promet s kmetijskimi izdelki Farmers Trading Co. Ltd z nekaj tisoč zaposlenimi.

Skrb za njegove ljudi ga je pripravila do odločitve, da napiše pričujočo knjižico in da jim z njo izpričuje svojo krščansko vero. Priznavajo ga kot enega najboljših poslovnih mož na Novi Zelandiji. Bil je tudi krščanski pisatelj in filantrop ter znan laični pridigar v gibanju Open Brethren.

Leta 1970 je bila ta knjižica prevedena v več kot 30 jezikov in bila natisnjena v več kot 16 milijonih izvodov.

Življenjepis

Laidlaw se je rodil na Škotskem. Njegovi starši so se preselili v Dunedin na Novi Zelandiji, ko je bil še majhen deček. Študiral je na srednji šoli Otago Boys' High School. V Aucklandu je ustanovil podjetje Laidlaw Leeds, katalog za naročanje po pošti tipa Sears za podeželske stranke. Ta se je pozneje združil s starejšo družbo Farmers Union Trading Company v današnjo družbo Farmers Trading Company Ltd, ki je zadnja preostala nacionalna veriga veleblagovnic v državi.

Leta 1915 se je poročil z Lillian Watson, sestro ameriškega pridigarja Henryja Ironsida, in se naselil na Novi Zelandiji. Imela sta tri otroke, med katerimi sta bila tudi ugledna arhitektka Lillian (pozneje Lillian Chrystall) in izdelovalec igrač Lincoln Laidlaw.

Eden od Laidlawovih najbolj znanih citatov govori o plačevanju desetine:

Že od najzgodnejše faze poslovanja sem dajal desetino in prejemal Božji blagoslov in modrost. Hkrati pa sem iz prilike o semenih vedel, da Gospod želi, da je naš pridelek obilen, da ga blagoslavlja, vendar je greh, če pridelek požanjemo prezgodaj, zato so bile sprva moje desetine majhne in darovi iz ljubezni in občutil sem Božji blagoslov svojega dela. Pozneje, ko je bil moj posel uspešen, so bile moje desetine obilne in spet sem bil blagoslovljen.

Leta 2008 se je Svetopisemska šola Nove Zelandije preimenovala v Laidlaw College v znak priznanja njegove vloge enega od ustanoviteljev šole in zaradi njegovega pomembnega vpliva tako v družbi kot v cerkvi.

Robert Laidlaw je leta 1938 skupaj z gospodom Jamesom Rowanom ustanovil sklad za odkrivanje Svetega pisma PSSM. Gospod Laidlaw in gospod Rowan sta sprva začela delovati ločeno, vendar sta v šestih mesecih po začetku delovanja izvedela drug za drugega in tako združila svoje dejavnosti.

Družba PSSM je bila ustanovljena na podlagi zamisli o katalogu za naročanje po pošti, ki ga je Laidlaw uspešno uporabljal za pridobivanje strank na podeželskih kmetijskih območjih Nove Zelandije za svoje podjetje Farmers Trading Company. Laidlaw je sistem katalogov za naročanje po pošti uporabil za pošiljanje pouka nedeljske šole otrokom na teh podeželskih območjih in tako ustvaril Poštno gibanje za nedeljsko šolo (Postal Sunday School Movement.). To je potekalo po pošti do leta 2011, ko je bilo preneseno na sistem, ki je temeljil na elektronski pošti. Na vrhuncu je bilo na Novi Zelandiji 9.000 naročnikov, v tujini pa še 3.000. Med državami, v katerih so bili uporabniki, so Nigerija, Papua Nova Gvineja, Fidži in Samoa.

